

РЕШЕНИЕ

№ 25412

гр. София, 25.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 07.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4668** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.84, ал.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. М. А., гражданин на Република Турция срещу Решение №№ УП-134/15.04.2025г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

В жалбата (на лист 61 от делото) са наведени оплаквания, че административният акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Счита, че е нарушен чл.35 от АПК – не е изяснена фактическата обстановка. Решаващият орган не е следвало да взема решение за провеждане на производство за закрила в ускорената процедура оп чл.70, ал.1 от ЗУБ, понеже спрямо жалбоподателя са налице условията по чл.9, ал.1 от ЗУБ. В страната си по произход той може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства от субекти по чл.9, ал.2 от ЗУБ – недържавни субекти. Бежанската му история е интерпретирана едностранчиво. Няма произнасяне относно правото на не-връщане, принцип, гарантиран от чл.4, ал.3 от ЗУБ и чл.19 от Х., не е обсъдено законодателството на страната му по произход, обсъждането на фактите от бежанската му история е формално.

В проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият е редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът – Интервюиращ орган на ДАБ, представлява се от юрк. П., която оспорва жалбата.

Представя актуална справка за общественно-политическата обстановка в Турция от 20.06.2025г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. Моли да бъде потвърден оспорения административен акт, тъй като лицето не отговаря на условията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Заявява, че има писмо от Гранична полиция, че лицето е избягало от затвор в Турция, бежанската история, която е изложена е по-скоро на криминална основа, отколкото по политически причини да е преследван.

Прокурор К. от СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

А. М. А. заявява, че на 13.03.2025г. е напуснал нелегално Турция скрит в тир. Останал в тира 4 дни, докато потегли. В РБългария влязъл нелегално, като бил заловен на граничния пункт от властите. Мотивира молбата си за закрила с проблеми от криминален и личен характер. Занимавал се с покупко – продажба на имоти и търговия със злато, напуснал Турция, защото той и неговото семейство били рекетирани от групировка, която искала той да плати един милион долара. Обяснява, че след като отказал неговият магазин бил нападат и рекетъорите увеличили исканата сума. След като се скарал с въпросните хора би задържан и вкаран в затвора, тъй като наранил човек, а присъдата му била лишаване от свобода за две години. Излежавал присъдата в затвора в И., който бил затвор от отворен тип и последният път, в който бил в отпуск не се върнал, а напуснал Турция. Заявява, че не желае да се върне в Турция, защото се опасява, че с него би могло да се случи нещо лошо, а в България би могъл да намери работа, да дойде брат му и да работят заедно. Искане да започне живота си отначало, защото тук има сигурност и затова е подал молба за международна закрила. В хода на интервюто, проведено на 09.04.25г. заявява, че не е имал никакви проблеми във връзка със своята етническа принадлежност в Турция, а проблемите които има са изцяло от криминален характер.

С оспореното в настоящото производство решение интервюиращият орган при ДАБ-МС, поради липса на предпоставките по чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлил молбата на турския гражданин в ускореното производство като явно неоснователна. Прието е, че спрямо А. М. А. не е било осъществено визираното в ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут. В хода на интервюто от 09.04.2025 г. А. М. А. заявява, че не е имал никакви проблеми във връзка със своята етническа и религиозна принадлежност в Турция, като разказва, че проблемите, които имал са изцяло от криминален характер. Твърди, че не е участвал в религиозна организация, общност или секта. Посочва, че не е бил член на въоръжена групировка. Пояснява, че не е имал проблеми заради изповядваната от него религия. Административният орган заключава, че кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие, освен че е бил заплашван от семейството на неговия приятел И.. Установената фактическа обстановка не е дала основания на интервюиращия орган да приеме, че молителят е бил принуден да отпътува от страната си на произход поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му на произход Турция. Обсъдена е информацията, дадена в приложената справка вх. № МД-02-165/25.03.2025г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. Относно приложението на принципа за забрана за връщане, така, както е предвиден в чл.33 от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951г. и в чл.4, ал.3 от ЗУБ административният орган е преценил, че е неприложим към турския гражданин, доколкото той не

е влязъл в страната ни, за да търси предоставяне на международна закрила, а да се укрие от турските власти, след като е избягал от затвора.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, законови, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от

държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Ето защо преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са напълно обосновани. Молителят изрично не е заявил, че спрямо него, държавата му на пребиваване или друг недържавен субект на когото държавата не може или не желае да противодейства е предприел някакви действия, които да са релевантни на преследване. Такива заплахи не са били отправяни и към семейството му. Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на Турция са проблеми от криминален характер и бягство от затвор от отворен тип, където излежавал двугодишна присъда, като по време на интервюта заявява, че последният път, когато е бил в отпуск не се е върнал, а преминал нелегално границата и влязъл в Република България скрит в тир. Не се установява на оспорващия да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал Турция поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Приложена по делото е Справка за обстановката в Турция към 26.06.2025г., от която може да се направи извод, че не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на Република Турция.

С оглед изложеното като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне

на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. А., гражданин на Република Турция срещу Решение №№ УП-134/15.04.2025г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: